

DAWID WIECH

PERSPEKTYWA GENDEROWA PRZECIW INTEGRALNEMU WYCHOWANIU DZIECI I MŁODZIEŻY

Gender perspective against integral education of children and youth

Założenia perspektywy genderowej

Współczesne społeczeństwo, często kierujące się kryteriami hedonistycznego materializmu oraz poddające się relatywizacji fundamentalnych wartości rodziny, zostaje dyskretnie wprowadzane w iluzoryczną wizję kreowania „nowego człowieka”, który ma kierować się przede wszystkim samowolą i subiektywną samoocena. Celowe strategie ideologów gender są realizowane zgodnie z wcześniej przyjętym planem, który zakłada m.in. takie działanie, aby większość społeczeństwa traktowała problematykę perspektywy genderowej w sposób błędny i zbyt powierzchowny. O sukcesie powyższej propagandy świadczą obecne postawy ludzi, jak np. bierność władz oraz brak stosownej interwencji ze strony części społeczeństwa na powszechne próby asymilacji ideologii gender¹.

Za podstawowe założenia perspektywy genderowej często uważa się ogólnie pojmowaną „równość” oraz „wolność” obu płci. Taki odbiór sprawia, że stanowcze, tj. antagonistyczne stanowisko Kościoła wydaje się być dla niektórych niepotrzebne bądź przesadne. Rozpowszechniane przez ideologów gender tezy, poprzez użycie wysublimowanej retoryki, mają w istocie ukryć prawdziwe cele realizowanych przez nich planów. Jedną z głównych intencji powyższego działania jest to, aby przewrotnie ujęta teoria stwarzała iluzję naukowości.

---

¹ Por. G. Kuby, *Globalna rewolucja seksualna*, Wydawnictwo Homo Dei, Kraków 2013, s. 141–142.

Zachwianie fundamentami ludzkiego porządku jest urzeczywistniane za pomocą – jak to sformułowała jedna z głównych liderok rozpowszechniania teorii genderowej J. Butler² – „poruszenie, subwersywne kombinacje i namnożenie tychże właśnie kategorii, które, pozując na konstytutywne iluzje tożsamości, usiłują kulturową płęć stabilizować”³.

Fundamentalną podstawę filozoficzną perspektywy genderowej tworzy egzystencjalizm ateistyczny, który został rozpowszechniony za przyczyną czołowego ateisty XX w. Jeana-Paula Sartre’a. Najistotniejsze założenia przywołanego kierunku znajdują się w dziele Sartre’a pt. *Existentialism is a Humanism*, w którym francuski filozof wyjaśnia, że „istnienie poprzedza istotę rzeczy – egzystencja poprzedza esencję”⁴. Według Sartre’a nie istnieje Bóg, który stwarza i nadaje naturze prawa, lecz to ludzie nadają egzystencji esencje. Biorąc pod uwagę tożsamość człowieka, w sposób analogiczny powyższe twierdzenie oznacza, że „człowiek stanowi to, czym sam siebie uczyni”⁵. Powyższy kierunek filozoficzny został podjęty przez towarzyszkę życia Sartre’a, tj. S. de Beauvoir. W książce *Druga płęć* (1949) francuska pisarka stwierdza, że „nikt nie rodzi się kobietą, tylko się nią staje”. De Beauvoir niniejszą tezę zapoczątkowała podstawową dla feminizmu drugiej fali dychotomię płci, dzielącą się na płęć biologiczną „sex” i społeczno-kulturową „gender”. Twierdzenie, że egzystencja poprzedza esencję stanowi fundament pierwszorzędnej przedstawicielki ideologii gender oraz jej popleczników⁶.

---

² Judith Butler (ur. 1956), amerykańska prof. literaturoznawstwa, autorka książki „Uwikłani w płęć. Feminizm i polityka tożsamości” – „Feminism and The Subversion of Identity” (1990). Wprowadziła termin performatywności płci, a także „teorie odmienności” (Queer Theory), stanowiące ważne koncepcje studiów genderowych. Zob. M. Ryś, M. Walaszczyk, *Gender – cywilizacja śmierci*, Warszawa 2013, s. 11.

³ J. Butler, *Uwikłani w płęć*, tł. Karolina Krasuska, Krytyka Polityczna, Warszawa 2008, s. 95.

⁴ J.-P. Sartre, *Egzystencjalizm jest humanizmem*, przeł. J. Krajewski, Warszawa 1998, s. 23.

⁵ Tamże, s. 27.

⁶ Tamże.

De Beauvoir, korzystając z egzystencjalizmu J.-P. Sartre'a, stworzyła swoją teorię, kreując odmienną niż dotychczas koncepcję płci. W powyższej koncepcji człowiek został postawiony jako pierwszorzędny interpretator otaczającej rzeczywistości. Pisarka wyjaśnia, że: „Perspektywa, którą przyjmujemy, to perspektywa etyki egzystencjalnej. Każdy podmiot staje się konkretnie poprzez różne projekty życiowe – uznaje się za transcendencję i ustawia jako transcendencja; spełnia swoją wolność, nieustannie przekraczając ją w drodze ku innym wolnościom; nie ma dla aktualnej egzystencji innego usprawiedliwienia niż ekspansja ku nieskończeniu otwartej przyszłości”⁷. Rzeczywistość, która zostaje poznana może być interpretowana w sposób subiektywny, a nie obiektywny, ponieważ otaczający świat jest płynny oraz nieokreślony. S. de Beauvoir definiuje odwoływanie się do stricte zdefiniowanej rzeczywistości jako „krzywdę” i „ucisk”, tłumacząc, że „Ile razy transcendencja cofa się w immanencję, następuje degradacja egzystencji do bytu ‘w sobie’ (‘en soi’), wolności do pozoru: ten upadek jest moralnym występkiem, jeśli podmiot godzi się nań; jeśli jest mu narzucony, wówczas przybiera postać krzywdy i ucisku; w obu przypadkach jest złem bezwzględny”⁸. Francuska pisarka określa role kobiet będących „matkami” oraz „żonami” jako bariery, które przeszkadzają w osiągnięciu samorealizacji i stają się dla nich aresztem pozbawiającym wolności. Według koncepcji De Beauvoir kobieta stanowi sztuczny ideał, który jest jej dyktowany odgórnie przez większość życia⁹.

Filozoficzne machinacje S. de Beauvoir są traktowane przez wojujące feministki jako wzorcowe sposoby do krzewienia w społeczeństwie perspektywy genderowej. M. Środa we wstępie do polskojęzycznej wersji książki pt. *Druga płęć* stwierdza, że: „Simon de Beauvoir jest nie tylko jedną z pierwszych badaczek gender.

⁷ S. de Beauvoir, *Druga płęć*, przeł. G. Mycielska, t. I, Wydawnictwo Literackie, Kraków 1972, s. 41.

⁸ Tamże.

⁹ Por. J. Mizielińska, *Dekonstrukcje kobiecości*, Słowo/Obraz Terytoria, Gdańsk 2004, s. 43.

Jest – by tak powiedzieć – ich matką, fundatorką, patronką, nieustającą inspiracją¹⁰.

Ideologia gender stanowi jedno z najbardziej szkodliwych kombinacji. Jej założenia osadzone są na propagowanej przez system socjalistyczno-komunistyczny idei, która oparta jest na subiektywnie kreowanych przez wybraną grupę społeczną równości i wolności, stanowiących fundamentalne cele do uzyskania szczęścia danych indywidualów. Błędnie interpretowana idea równości oraz wolności, pomimo że zakończyła się wraz z upadkiem komunizmu, to została podjęta na nowo i rozwinięta przez ruchy feministyczne. Powyższe grupy posłużyły się atrapami wartości dla wzmocnienia własnych struktur i stworzenia imitacji naukowej perspektywy genderowej. Podobnie jak działo się w przypadku systemu komunistycznego K. Marksa, który to samozwańczo określał go mianem „naukowego”¹¹.

Aberracyjne podstawy gender

Jednym z podstawowych działań, mających wpływ na destabilizację kategorii obu płci w zakresie kulturowym i społeczno-politycznym, jest terminologiczne zaimplementowanie określenia „gender identity”. Pomimo, że słowo „gender” początkowo było wyłącznie terminem gramatycznym, wskazującym jedynie czy dany wyraz jest rodzaju żeńskiego, męskiego bądź nijakiego, to z czasem stał się znaczącym narzędziem ideologizacji w społeczeństwie. Zmiany znaczenia słowa „gender” dokonał naukowy pionier perspektywy gender, J. Money¹².

Antropologia wykazuje w sposób jednoznaczny, że koncepcje teorii gender, które opierają się na badaniach J. Moneya są sprzeczne z naturą człowieka. Jednym z dowodów na błędne założenia perspektywy

---

¹⁰ S. De Beauvoir, *Druga płeć*, przeł. G. Mycielska i M. Leśniewska, Czarna Owca, Warszawa 2014, s. 8.

¹¹ Por. L. Scaraffia, *Równość społeczna a ideologia gender*, „L'Osservatore Romano” 2011, nr 4, s. 50.

¹² John Money (1921–2006), psychiatra, założyciel pierwszej w świecie kliniki operacyjnej zmiany płci – Gender Identity Clinic. Jego tezy odegrały kluczową rolę w rozwoju ideologii Genderowej, głoszącej dowolność wyboru płci. Zob. G. Kuby, *Globalna rewolucja seksualna*, dz. cyt., s. 52.

genderowej jest dramatyczny eksperyment badawczy, który został wykonany na chłopcu poddanym operacyjnej zmianie płci w wieku dwóch lat. Dziecko ponad dziesięć lat było traktowane jak dziewczynka podczas terapii J. Moneya. Pionier ogłosił w książce *Sexual Signatures* (1975) powyższy eksperyment naukowy za pomyślny, nie zważając na opinię uczestnika doświadczenia, który mając trzynaście lat, otrzymawszy informacje swojej pierwotnej płci, niezwłocznie postanowił funkcjonować jako chłopiec. Relacje młodego człowieka o drastycznie przeżytych latach terapii, walce z myślami samobójczymi oraz poczuciu silnego wstydu po odbytej terapii stanowią potwierdzenie, że koniecznym jest pojmowanie płci w sposób holistyczny, bez oddzielania jej biologicznych fundamentów. Pomimo, że argument badawczy kontrowersyjnego eksperymentu, głoszący że płeć jest czymś plastycznym i nieokreślonym okazał się nieprawdziwy, teoria związana z terminem „gender indetifty”, zdefiniowana przez J. Moneya, jest wciąż wykorzystywana w celu propagowania genderowej ideologii. Samobójcza śmierć chłopaka z doświadczenia badawczego pioniera gender w 2004 r. stanowi znaczny argument przeciw bezkrytycznemu podejściu względem perspektywy genderowej¹³.

G. Kuby wskazuje, że w niektórych środowiskach społecznych pojęcie „gender” stało się substytutem pojęcia „sex”¹⁴. Znaczenie słowa „gender” zostało zastosowane w celu usunięcia tzw. „klas płciowych”. Obniżenie wartości płci biologicznej z niepodważalnego faktu stanowiącego o tożsamości człowieka do subiektywnie określanych odczuć jest planowo zrealizowaną metodą propagandy kierowanej przez ideologów gender. Obarczony ideologią termin „gender” został rozpowszechniony przez grupy feministyczne m.in. na konferencjach ONZ. Emancypantki dokonały fatalnego w skutkach podstępu wprowadzenia pojęcia „gender” jako substytutu terminu „sex” w celu zmiany interpretacji różnicowania płciowego mężczyzny i kobiety. Poprzez wdrożenie perspektywy genderowej do międzynarodowych

¹³ Por. G. Kuby, *Rewolucja genderowa*, Wydawnictwo Homo Dei, Kraków 2013, s. 65–66.

¹⁴ Tamże.

dokumentów ONZ i UE, ideologiczne koncepcje zostały ustanowione jako polityczne projekty realizowane w postaci pro-genderowych strategii państw¹⁵.

Destabilizacyjny wpływ perspektywy genderowej na wychowanie dzieci i młodzieży

Papieska Rada ds. Rodziny w dokumencie pt. *Ludzka płciowość: prawda i znaczenie. Wskazania dla wychowania w rodzinie* wskazuje na potrzebę wzmożonej uwagi wychowawczej, szczególnie wśród rodziców, stwierdzając: „W niektórych społeczeństwach działają zawodowe stowarzyszenia wychowawców, doradców i terapeutów seksualnych. Ponieważ ich działalność nierzadko opiera się na niezdrowych teoriach, pozbawionych charakteru naukowego i zamkniętych na autentyczną antropologię, nie uznających prawdziwej wartości czystości, rodzice powinni upewnić się z wielką ostrożnością o charakterze tych stowarzyszeń”¹⁶. G. Kuby ukazuje, iż propagatorzy perspektywy genderowej tzw. „seksedukatorzy” kładą szczególny nacisk na charakterystyczne dla ich działania metody manipulacji. Często w sposób nieuprawniony kreują się na „ekspertów naukowych”¹⁷. Dodatkowo niepostrzeżenie krzewią wśród dzieci i młodzieży antagonistyczną postawę wobec rodziców, przedstawianych jako ludzie niekompetentni i staromodni. Cele genderowych ideologów są ukierunkowane na działania manipulacyjne tj. wywieranie zaufania u rodziców oraz wychowawców, przy równoczesnym wywoływaniu u dzieci przywiązania osobowego, celem dyskretnego osiągnięcia pierwszeństwa w procesie wychowawczym. Powyższe działanie jest realizowane wraz z konspiracyjną dyskredytacją autorytetu dorosłych. Środowiska genderowe starają się oddalić rodziców i dzieci od prawdziwie

---

¹⁵ Por. tamże, s. 59.

¹⁶ Papieska Rada ds. Rodziny, *Ludzka płciowość: prawda i znaczenie. Wskazania dla wychowania w rodzinie*, Wydawnictwo Instytutu Studiów nad Rodziną – ATK, Łomianki 1996, s. 57.

¹⁷ G. Kuby, *Dzieci jako eksperyment seksualny*, w: *Dyktatura gender*, Biały Kruk, Kraków 2014, s. 36.

odpowiedzialnych postaw podkreślających wartość rodziny. Dlatego tak ważnym celem ich działania jest separacja osobowa między prawdziwym autorytetem i dzieckiem¹⁸.

Mnogość metod wychowawczych, mających wpływ na formację osobową młodego pokolenia, spowodowała, że wiele obecnych działań pedagogicznych realizowanych w społeczeństwie koliduje z prawdą obiektywną oraz podporządkowane są ideologiom. Umiejętność rozróżnienia między wychowaniem integralnym a częściowym staje się dziś podstawowym kryterium pozwalającym na podejmowanie prawidłowych działań wychowawczych. Działania wychowawcze rodziców oraz innych autorytetów, które nie są wyłącznie zbiorem subiektywnych opinii, lecz wynikają z holistycznego oglądu potrzeb dzieci i młodzieży są obecnie niezbędne¹⁹.

Aberracje rodzicielskie, będące wynikiem zaniedbań ról ojcowskich i macierzyńskich, stanowią aktualnie podstawową przyczynę podatności młodego pokolenia na destrukcyjne oddziaływania środowiska zewnętrznego. Świadoma aktywność wychowawcza rodziców jest warunkiem koniecznym dla prawidłowego rozwoju ich dzieci. Wszystkie nieprawidłowości stają się przyczyną destrukcyjnego przysposabiania nieodpowiednich wzorców, które połączone z infantylnym stylem życia intensyfikują podatność młodych na wpływy ideologiczne. Odpowiedzialne postawy rodziców, rozważnie i spokojnie przekazujących zdrowe wartości, sprawiają że współczesne dzieci i młodzież, mimo rejestrowania niewłaściwych postaw w środowisku zewnętrznym, dążą do budowania własnej hierarchii wartości. Wybierają one prawdziwe dobro, tj. naśladują autorytety faktyczne, odrzucając tym samym propozycje destrukcyjne. Powszechnie zauważalny samotny tryb życia oraz doświadczanie stanów depresyjnych ludzi młodych świadczą o potrzebie aktywnego zaangażowania się dorosłych w życie dzieci i młodzieży. Wszelkie bowiem formy braku miłości oraz akceptacji stają się przyczyną zaspakajania potrzeb

¹⁸ Por. tamże.

¹⁹ Por. M. Dziewiecki, *Komunikacja wychowawcza*, Salwator, Kraków 2004, s. 242–243.

emocjonalnych we własnym środowisku, które niejednokrotnie oddziałuje destrukcyjnie. Wspomniane powyżej zależności pomiędzy aktywnością rodziny a rozwojem wartości i relacji stanowią niezbędny fundament dla przewycięzania współczesnych zagrożeń z jakimi jest konfrontowane młode pokolenie²⁰.

Działania wychowawcze stanowią jeden z ważniejszych determinantów wpływających na przyszłość dzieci. Aktywność zawodowa wraz z innymi obowiązkami podejmowanymi przez rodziców sprawiają, że w proces wychowania dzieci i młodzieży włączają się osoby trzecie, które pełnią wobec młodych powyższe role, szczególnie w szkole. Występujący w społeczeństwie brak integracji z gronem przedstawicieli szkolnictwa, którego powodem jest rozbieżność deklarowanych wartości i subiektywna postawa roszczeniowa, stają się niejednokrotnie pretekstem do podejmowania ważnych kwestii wychowawczych, zagrażających neutralności młodzieży. Obecne tendencje degradacji wartości dotychczasowych systemów wychowawczych oraz podatność dyrektorów przedszkoli, szkół i uczelni prowadzą do marginalizacji programów wychowania integralnego. Spowodowane jest to presją wywieraną przez „postępowych” rodziców i ideologiczne środowiska. Powyższe dążenia wskazują na konieczność aktywizowania zwolenników wychowania całościowego do większej solidarności oraz wzajemnego dzielenia się doświadczeniami²¹. Uzyskanie skuteczności we współpracy rodziców i wychowawców, realizujących model integralnego wychowania dzieci i młodzieży, zależy od kształtowania relacji opierających się na wzajemnym zaufaniu, a także dwustronnym działaniu. Zależności te powinny być urzeczywistniane przy jednoczesnej pielęgnacji autonomii własnego zakresu obowiązków wynikających z pełnionych funkcji²². Należy jednak zaznaczyć,

---

²⁰ Por. M. Dziewiecki, *Wychowanie w dobie ponowoczesności*, Jedność, Kielce 2002, s. 203–205.

²¹ Por. tamże, s. 216–218.

²² Por. J. Mastalski, *Szkolne interakcje zaburzające skuteczne wychowanie*, Wydawnictwo Naukowe Papieskiej Akademii Teologicznej w Krakowie, Kraków 2005, s. 70–72.

że pierwszeństwo zawsze mają rodzice, którzy według Powszechnej Deklaracji Praw Człowieka z 1948 r. stanowią: „naturalną i podstawową jednostkę społeczną”²³.

Benedykt XVI w encyklice *Caritas in veritate* zaznacza konieczność włączania się dorosłych w wychowanie, które ma odnosić się do pełni potrzeb wychowanków, pomimo promocji współczesnych, złudnych koncepcji wychowania. Papież wskazuje, że: „Żeby wychowywać, trzeba wiedzieć, kim jest osoba ludzka i znać jej naturę. Umacnianie się relatywistycznej wizji tej natury rodzi poważne problemy dla wychowania, zwłaszcza dla wychowania moralnego, przesądzając o jej rozszerzeniu się w wymiarze uniwersalnym. Ulegając tego rodzaju relatywizmowi, wszyscy stają się bardziej ubodzy, z negatywnymi konsekwencjami dla skuteczności pomocy ludności najbiedniejszej, która nie tylko potrzebuje środków ekonomicznych czy technicznych, ale także metod i środków pedagogicznych wspierających osoby w pełnej realizacji ich człowieczeństwa”²⁴. Wszelkie dążenia środowisk rozprzestrzeniających perspektywę gender wymagają stosownych reakcji w formie działań inspirowanych dialogiem ze strony rodziców i wychowawców troszczących się o integralne wychowanie. Kościół, dbając o dobro społeczeństwa, ukazuje metody obrony przed ideologią gender, pielęgnując „takie rozwiązania, które najlepiej odpowiadają słusznym wzorcom istoty ludzkiej”²⁵.

Wychowanie jako odpowiedzialne zadanie dla dorosłych

Duża intensyfikacja działań wdrażających perspektywę genderową do przestrzeni młodego pokolenia jest obecnie w stadium domagającym się od rodziców i wychowawców zintensyfikowanego zaangażowania się w walkę o dobre wzorce dla dzieci i młodzieży. Ataki propagatorów

²³ www.unesco.pl/fileadmin/user_upload/pdf/Powszechna_Deklaracja_Praw_Czlowieka.pdf (dostęp: 2.12.2015 r.).

²⁴ CV 61.

²⁵ Benedykt XVI, *Kto broni Boga, ten broni człowieka*. Przemówienie wygłoszone podczas spotkania z kardynałami, pracownikami Kurii Rzymskiej i Gubernatoratu 21 grudnia 2012 r., w: *Dyktatura gender*, dz. cyt., s. 76–77.

ideologii gender, mające zachwiać najbardziej fundamentalnymi sferami egzystencji człowieka, wskazują na potrzebę ukierunkowania programów wychowawczych na umiejętność krytycyzmu tj. inteligentne wybieranie właściwych decyzji, które pomogą, a nie zaszkodzą rozwojowi ich męskiej albo żeńskiej tożsamości. Powszechna manipulacja „inżynierów społecznych”, szerzących ideologię gender, stwarza sytuacje, w której rodzice są zmuszeni do przeciwdziałania radykalizacji wpływów strategii genderowej na społeczeństwo²⁶.

K. Wojtyła w książce *Osoba i czyn* wskazuje na konieczność przyjmowania w społeczeństwie postaw opozycyjnych na rzecz młodych pokoleń, jak i powszechnego dobra wspólnego, konstatując, że należy troszczyć się o taki „ustrój, aby sprzeciw, który wyrasta na gruncie zasadniczej solidarności, mógł w ich obrębie nie tylko się wyrazić, ale aby mógł spełniać swoją funkcję dla dobra wspólnoty. Aby mógł stawać się konstruktywny. Wspólnota ludzka wtedy posiada prawidłową strukturę, kiedy słuszny sprzeciw nie tylko ma w niej prawo obywatelstwa, ale także taką skuteczność, jakiej domaga się dobro wspólne wraz z prawem uczestnictwa”²⁷. Planowo rozwijająca się globalna ideologizacja genderowa, posługująca się dalekosiędnymi instrumentami wpływu, może być zablokowana jedynie poprzez stanowczy sprzeciw, który wymaga podejmowania konkretnych inicjatyw²⁸.

Rodzina w obecnych czasach musi zmagać się z wieloma zagrożeniami ze strony ideologii gender. Manipulacyjny charakter wdrażania strategii genderowej sprawia, że rodzice muszą być bardzo uważni. Spowodowane jest to posługiwaniem się przez genderowych „inżynierów społecznych” technikami sprowadzającymi się do przemyślanej fragmentaryzacji i dezinformacji nt. rzeczywistych celów perspektywy genderowej. Ważną kwestią jest nieustanne uwrażliwianie

---

²⁶ Por. M. Peeters, *Gender – światowa norma polityczna i kulturowa*, Wydawnictwo Siostr Loretanek, Warszawa 2013, s. 159–161.

²⁷ K. Wojtyła, *Osoba i czyn*, Wyd. Polskie Towarzystwo Teologiczne, Kraków 1985, s. 353.

²⁸ Por. G. Kuby, *Globalna rewolucja seksualna*, dz. cyt., s. 134–136.

świadomości społecznej o zagrożeniach płynących ze strony ideologii gender, zwiększając m.in. umiejętność krytycznej analizy działania mass mediów oraz sił politycznych, powiązanymi niejednokrotnie z środowiskami mniejszościowymi, które propagują poglądy wrogie chrześcijańskiej kulturze. Genderowe naciski seksedukatorów przybierają formę destrukcyjnych działań wymierzonych w prawidłowe kształtowanie się tożsamości młodych pokoleń. Dlatego konieczna jest aktywność rodziców i wychowawców, mająca na celu podejmowanie głębokiego dialogu z przedstawicielami systemu oświaty. Gwarancją obrony rodziny przed niebezpieczeństwem ze strony perspektywy genderowej jest także tworzenie inicjatyw społecznych i obywatelskich, chroniących podstawowe prawa i wartości. Konieczne jest również uczestnictwo w debatach publicznych przedstawicieli Kościoła oraz osób mających nieposzlakowaną opinię, którzy przyczyniliby się do wzrostu wiedzy na temat gender w społeczeństwie. W powyższym kontekście należy wskazać, za św. Janem Pawłem II, że niezbędne jest pielęgnowanie i obrona wartości rodziny, ponieważ: „Przyszłość ludzkości idzie przez rodzinę”²⁹.

Streszczenie

Artykuł przedstawia destrukcyjny wpływ perspektywy genderowej na wychowanie dzieci i młodzieży. Zawarte w nim ogólne założenia gender wykazują proces przejścia z konceptualizacji teorii gender do współczesnej ideologizacji. Obecne działania genderowych „inżynierów społecznych” wymagają stanowczej odpowiedzi ze strony rodziców i wychowanków, w celu obrony prawidłowego rozwoju tożsamości młodych ludzi. Powyższe treści przedstawiają wielowątkowo zarysowane zadania dla rodziców i wychowanków, będących odpowiedzialnymi za przyszłość społeczeństwa. Szczególnie ważnym aspektem poruszonego tematu jest wybór dobra prawdziwego w wychowaniu. Następnie troska zarówno o dobro indywidualne, jak i wspólne. Obszernie omówiona więc została społeczna konieczność wychowania integralnego dzieci i młodzieży.

²⁹ Jan Paweł II, *Familiaris consortio*. Adhortacja apostolska o zadaniach rodziny chrześcijańskiej w świecie współczesnym, Watykan 1981, nr 86.

Summary

The article presents the devastating impact the gender perspective in relation to the education of children and youth. It contains general principles of gender and shows the transition from conceptualization of gender theory to the contemporary ideologisation. The current activities of “social engineers” requires a firm response from parents and pupils in order to defend the proper development of the identity of young people. These contents represent multithreaded tasks outlined for parents and pupils who are responsible for the future of society. A particularly important aspect agitated in theme is a real good choice in education. Then the concern for the welfare of both individual and shared. Therefore, been widely discussed the necessity for social integral education of children and youth.

Słowa kluczowe: wychowanie integralne, gender, dzieci, młodzież, rodzice, wychowawcy

Key words: integral education, gender, children, youth, parents, educators

Bibliografia

- Beauvoir de S., *Druga płeć*, Kraków 1972.
- Benedykt XVI, *Caritas in veritate*. Encyklika o integralnym rozwoju ludzkim w miłości i prawdzie, Watykan 2009.
- Benedykt XVI, *Kto broni Boga, ten broni człowieka*. Przemówienie wygłoszone podczas spotkania z kardynałami, pracownikami Kurii Rzymskiej i Gubernatoratu 21 XII 2012 r., w: *Dyktatura gender*, Kraków 2014, s. 75–77.
- Butler J., *Uwikłani w płeć. Feminizm i polityka tożsamości*, tł. K. Krasuska, Warszawa 2008.
- Dziewiecki M., *Komunikacja wychowawcza*, Kraków 2004.
- Dziewiecki M., *Wychowanie w dobie ponowoczesności*, Kielce 2002.
- Jan Paweł II, *Familiaris consortio*. Adhortacja apostołska o zadaniach rodziny chrześcijańskiej w świecie współczesnym, w: *Adhortacje Ojca Świętego Jana Pawła II*, t. I, Warszawa 1996, s. 67–160.
- Kuby G., *Dzieci jako eksperyment seksualny. Obowiązkowa edukacja seksualna w szkołach pewną drogą do zniszczenia rodziny i chrześcijaństwa*, w: *Dyktatura gender*, Kraków 2014, s. 29–51.
- Kuby G., *Globalna rewolucja seksualna. Likwidacja wolności w imię wolności*, tł. D. Jankowska, J. Serafin, Kraków 2013.
- Kuby G., *Rewolucja genderowa. Nowa ideologia seksualności*, Kraków 2013.

- Mizelińska J., *Dekonstrukcje kobiecości*, Gdańsk 2004.
- Ryś M., Walaszczyk M., *Gender – cywilizacja śmierci*, Warszawa 2013.
- Mastalski J., *Szkolne interakcje zaburzające skuteczne wychowanie*, Kraków 2005.
- Organizacja Narodów Zjednoczonych ds. Oświaty, Nauki i Kultury (UNESCO), *Powszechna Deklaracja Praw Człowieka*, www.unesco.pl/fileadmin/user_upload/pdf/Powszechna_Deklaracja_Praw_Czlowieka.pdf (dostęp: 11.08.2016 r.).
- Papieska Rada ds. Rodziny, *Ludzka płciowość: prawda i znaczenie. Wskazania dla wychowania w rodzinie*, Instytut studiów nad rodziną, Łomianki 1996, s. 5–62.
- Peeters M., *Gender – światowa norma polityczna i kulturowa*, tł. L. Woroniecki, Warszawa 2013.
- Sartre J.-P., *Egzystencjalizm jest humanizmem*, przeł. J. Krajewski, Warszawa 1998.
- Scaraffia L., *Równość społeczna a ideologia gender*, „L'Osservatore Romano” 2011, nr 4, s. 50–53.
- Wojtyła K., *Osoba i czyn*, Kraków 1985.

Dawid Wiech – mgr teologii, absolwent Instytutu Teologicznego im. św. Jana Kantego w Bielsku-Białej, nauczyciel religii, założyciel strony internetowej Pro-Life „Dar Życia”.